

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області

Слідчий відділ

вул. Героїв Майдану, 19, м. Хмельницький, 29000, тел. (0382) 65-76-91
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hml@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001734

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Хмельницький

«3» травня 2024 року

Слідчий в ОВС слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області майор юстиції Семенчук Марія Віталіївна, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023240000000147 від 26.07.2023 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 1 ст. 408 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276 - 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

ЛАБАНЮ Ігорю Петровичу, 07.03.1980 р.н.,
уродженцю с. Шевченкове, Ярмолинецького району,
Хмельницької області, громадянину України,
зареєстрованому за адресою: АР Крим, Білогірський
район, с. Чорнопілля, вул. Перемоги, буд. 18, не
судимому,

про те, що він підозрюється у:

- **дезертирстві**, тобто в нез'явленні на службу з метою ухилитися від військової служби у разі переведення, а саме у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 408 КК України;

- **державній зраді**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, а саме у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Лабань І.П.

Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно Конституції України, прийнятої Законом України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (далі – Конституції України), Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Статтею 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України. Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен (в тому числі Лабань І.П.) зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання,

фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України від 19.06.2003 № 964-IV «Про основи національної безпеки України» національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково - бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, не відпливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека – це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканість – це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність – це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Громадянин України Лабань Ігор Петрович, 07.03.1980 року народження, до лютого 2014 року проходив військову службу у 114 артилерійському складі боєприпасів Військово-Морських Сил Збройних Сил України (військова частина А2327, с. Щebetівка, Феодосійського району, АР Крим), на посаді командира відділення пожежної роти, мав військове звання сержант. Під час проходження військової служби у зазначеній військовій частині, точна дата не встановлена, але не пізніше 2010 року, прийняв Військову присягу на вірність народу України, згідно якої урочисто присягнув Українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватись Конституції України та законів України, зберігати державну таємницю, виконувати свої обов'язки в інтересах співвітчизників.

Згідно з вимогами ч. 12 ст. 2 Закону України від 25.03.1992 № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу», кожен громадянин України, вперше вступаючи на військову службу до Збройних Сил України, інших військових формувань, особисто складає Військову присягу на вірність Українському народові і скріплює її власноручним підписом.

Впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил та інших військових формувань РФ, Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та представники влади РФ на території РФ вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

3 грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіа ресурсів РФ у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Євромайдані», якими вказувалось на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих жителів південно-східних регіонів України,

представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ та інших військових формувань РФ.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» № 48-СФ від 01.03.2014 за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 Конституції РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06.03.2014 так звана «Верховна Рада Автономної Республіки Крим» ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України, Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 року № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність. З огляду на це Верховна Рада України 15.03.2014 року ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив будь-яку легітимність.

11.03.2014 так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою

проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15.03.2014 Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18.03.2014 підписаний «Договір між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів», який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20.03.2014 його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21.03.2014 - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ.

21.03.2014 прийнятий Федеральний Конституційний Закон РФ № 6-ФКЗ, схвалений Держдумою РФ 20.03.2014 та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21.03.2014, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до РФ визнані:

а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16.03.2014 в АР Крим;

б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;

в) «Договір між РФ та Республікою Крим про прийняття до РФ Республіки Крим та утворення у складі РФ нових суб'єктів»;

г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до РФ;

г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ) «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Викладене кореспондує положенням Постанови Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч

збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20.03.2018 № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за збройну агресію проти України», якими визнано РФ державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та РФ.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання РФ державою-агресором, РФ визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262, «референдум», проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію Російською Федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація РФ частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20.02.2014, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії РФ, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її території, а збройна боротьба не виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

Разом з тим, відповідно до Указу Президента України від 02.03.2014 № 189/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України» та від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», затвердженого Законом України № 1126-VII від 17.03.2014 Збройні Сили України та відповідні військові формування приведені у повну бойову готовність, а в державі оголошено часткову мобілізацію.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-XII «Про оборону України» особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

У зв'язку з викладеним з 17.03.2014 в Україні настав особливий період.

За наведених обставин у березні 2014 року в ході збройного конфлікту на всій території Автономної Республіки Крим невідомими на теперішній час озброєними особами у військовій формі одягу без розпізнавальних знаків з числа військовослужбовців військових формувань РФ було захоплено будівлі, майно, озброєння та техніку військових частин Збройних Сил України, зокрема і 114 артилерійський склад боєприпасів Військово-Морських Сил Збройних Сил України (військова частина А2327), який дислокувався в с. Щebetівка Феодосійського району АР Крим, у зв'язку з чим бойова та мобілізаційна готовність військової частини була підірвана.

Вказане захоплення у березні 2014 року відбулось унаслідок збройної агресії РФ, а також злочинної діяльності окремих військовослужбовців цієї військової частини, зокрема командира відділення пожежної роти 114 артилерійського складу боєприпасів Військово-Морських Сил Збройних Сил України сержанта Лабаня І.П.

Виходячи з необхідності збереження життя, здоров'я, забезпечення прав і законних інтересів військовослужбовців, працівників Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів України, які проходять службу (працюють) на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Указом Президента України від 24.03.2014 №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України».

Відповідно до вказаного рішення, наказано невідкладно розпочати передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України. Рішення було опубліковане в офіційних виданнях та в засобах масової інформації.

Надалі Міністерство оборони України та Генеральний штаб Збройних Сил України спільною директивою від 06.05.2014 № Д-1 визначили строк прибуття військовослужбовців Збройних Сил України з тимчасово окупованої території АР Крим у визначені пункти з 06 до 12 травня 2014 року.

Як зазначено у ч. 2 ст. 14 Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які не прибули до визначених пунктів у визначені військовими формуваннями та правоохоронними органами України строки, вважаються такими, що залишили військові частини, та зараховуються у розпорядження відповідних посадових осіб. Відповідна інформація щодо їх розшуку надається до правоохоронних органів.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, вірні присязі Українському народу військовослужбовці та співробітники правоохоронних органів самостійно і централізовано виходили з окупованої території Автономної Республіки Крим для подальшого проходження служби в Збройних Силах України.

Всупереч викладеному, Лабань І.П., у період з лютого до березня 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, порушив складену ним Військову присягу на вірність народу України та в умовах, коли Український народ героїчно протистояв російському агресору, у порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24 березня 1999 року № 551-XIV (в редакції від 16.05.2013), ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», після виникнення загрози державному суверенітету України та її територіальній цілісності, а також у ході відсічі збройної агресії російської федерації проти України, зрадив українській державі та всьому Українському народові, вчинивши умисні злочини за наступних обставин.

Так, у період з 25 по 27 березня 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, на загальному шикуванні особового складу військової частини А2327 командуванням частини було усно доведено до всього особового складу, в тому числі до сержанта Лабаня І.П., вищезазначені обставини ситуації в АР Крим, вимоги Указу Президента України від 24.03.2014 №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та про необхідність прийняття рішення кожним військовослужбовцем щодо дотримання Військової присяги на вірність Українському народові та необхідність передислокації особового складу частини на материкову частину України для подальшого проходження військової служби у Збройних Силах України.

Однак, сержант Лабань І.П., отримавши в кінці березня 2014 року пропозицію від на даний час нествановлених представників військових формувань російської федерації щодо подальшого проходження служби у військових формуваннях рф, вирішив прийняти дану пропозицію та перейти на бік ворога в умовах збройного конфлікту.

Таким чином, Лабань І.П., будучи відповідно до положень ст. 13 Закону України «Про громадянство України» громадянином України та кадровим військовослужбовцем Військово-Морських Сил Збройних Сил України, перебуваючи на посаді командира відділення пожежної роти 114 артилерійського складу боєприпасів (1 розряду) Військово-Морських Сил Збройних Сил України (ВОС-967182А), маючи військове звання «сержант», знаходячись на території військової частини А2327 в с. Щебетівка Феодосійського району АР Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань російської федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди бути вірним відданим Українському народові, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватися Конституції України та законів України, зберігати державну і військову таємницю, в порушення ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, ст.ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Указу Президента України від 24.03.2014 №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», спільної директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України від 06.05.2014 № Д-1, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись на території військової частини А2327 в с. Щебетівка Феодосійського району АР Крим, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, що виразилося у:

- тому, що в період з 28 лютого по 20 березня 2014 року Лабань І.П. неодноразово в присутності інших військовослужбовців військової частини А2327 висловлювався про свої наміри вступити на військову службу до збройних сил рф на території АР Крим, розказував про велике грошове забезпечення в армії рф та спонукав інших військовослужбовців залишитись на території АР Крим і продовжити військову службу в збройних силах рф;

- відмові на загальному шикунанні особового складу військової частини А2327 виконувати обов'язки несення військової служби у Збройних Силах України та у заяві про намір проходити службу в військових формуваннях російської федерації;

- вступі у квітні 2014 року на військову службу до Збройних Сил РФ шляхом укладання контракту про проходження військової служби та зарахування в списки особового складу збройних сил рф.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, на початку квітня 2014 року Лабань І.П., будучи громадянином України та військовослужбовцем Збройних Сил України, маючи військове звання «сержант», діючи умисно, усвідомлюючи

суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності, з особистих мотивів продовжив перехід на бік ворога шляхом укладання контракту про проходження військової служби та зарахування в списки особового складу збройних сил рф.

Окрім того, військовослужбовець Збройних Сил України Лабань І.П., маючи на меті ухилитися від військової служби в Збройних Силах України, не прибув з тимчасово окупованої території АР Крим у визначені пункти материкової частини України в період з 06 до 12 травня 2014 року всупереч Указу Президента України від 24.03.2014 №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та спільної директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України від 06.05.2014 № Д-1, а тому наказом командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України від 13.06.2014 № 72-ПМ був звільнений із займаної посади, наказом командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України від 13.05.2015 № 37-РС звільнений з військової служби та виключений зі списків особового складу Збройних Сил України.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, Лабань І.П., у невстановлений досудовим розслідуванням час з 2014 року і як мінімум по травень 2021 року, продовжив військову службу за контрактом у зс рф в с. Щебетівка Феодосійського району АР Крим, а з травня 2021 року і по теперішній час проходить військову службу в рядах зс рф в м. Феодосія АР Крим.

Таким чином, громадянин України Лабань І.П., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим військовослужбовцям 114 артилерійського складу боєприпасів Військово-Морських Сил Збройних Сил України (військова частина А2327) невиконання вимог Конституції України, Військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги військовим формуванням російської федерації в окупації АР Крим, чим завдав шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України.

Зміст підозри Лабаня І.П. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 408 КК України.

Лабань Ігор Петрович підозрюється у тому, що він, будучи військовослужбовцем Військово-Морських Сил Збройних Сил України, перебуваючи на посаді командира відділення пожежної роти 114 артилерійського складу боєприпасів (1 розряду) Військово-Морських Сил Збройних Сил України (ВОС-967182А), маючи військове звання «сержант», знаходячись на території військової частини А2327 в с. Щебетівка Феодосійського району АР Крим, в порушення вимог ст.ст. 17, 65, 68 Конституції України, ст. 2 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 1, 2, 3, 6, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 11, 16, 129, 130 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6

Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, Указу Президента України від 24.03.2014 №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та спільної директиви Міністерства оборони України і Генерального штабу Збройних Сил України від 06.05.2014 № Д-1, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, порушуючи військову дисципліну, з метою ухилитись від військової служби, маючи на меті перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, не з'явився на службу з тимчасово окупованої території АР Крим у визначені пункти континентальної території України з 06 до 12 травня 2014 року, залишившись на тимчасово окупованій території АР Крим, проводячи час на власний розсуд, не виконуючи обов'язки військової служби і ухиляючись від військової служби до 13.05.2015, коли наказом командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України від 13.05.2015 № 37-РС його було звільнено з військової служби та виключено зі списків особового складу Збройних Сил України.

Таким чином, Лабань Ігор Петрович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у дезертирстві, тобто в нез'явленні на службу з метою ухилитися від військової служби у разі переведення, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 408 КК України.

Зміст підозри Лабаня І.П. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Лабань Ігор Петрович підозрюється у тому, що він, будучи військовослужбовцем Військово-Морських Сил Збройних Сил України, перебуваючи на посаді командира відділення пожежної роти 114 артилерійського складу боєприпасів (1 розряду) Військово-Морських Сил Збройних Сил України (ВОС-967182А), маючи військове звання «сержант», знаходячись на території військової частини А2327 в с. Щебетівка Феодосійського району АР Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями збройних сил російської федерації, в умовах збройного конфлікту, в порушення вимог ст.ст. 17, 65, 68 Конституції України, ч. 12 ст. 2 Закону України від 25.03.1992 № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24 березня 1999 року № 551-ХІV(в редакції від 16.05.2013), Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, що виразилося у тому, що:

- в період з 28 лютого по 20 березня 2014 року Лабань І.П. неодноразово в присутності інших військовослужбовців військової частини А2327 висловлювався про свої наміри вступити на військову службу до збройних сил рф на території АР Крим, розказував про велике грошове забезпечення в армії рф та спонукав інших військовослужбовців залишитись на території АР Крим і продовжити військову службу в збройних силах рф;

- відмові на загальному шикуванні особового складу військової частини А2327 виконувати обов'язки несення військової служби у Збройних Силах України та у заяві про намір проходити службу в військових формуваннях російської федерації;

- вступі у квітні 2014 року на військову службу до Збройних Сил РФ шляхом укладання контракту про проходження військової служби та зарахування в списки особового складу збройних сил рф.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, на початку квітня 2014 року Лабань І.П., будучи громадянином України та військовослужбовцем Збройних Сил України, маючи військове звання «сержант», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, з особистих мотивів продовжив перехід на бік ворога шляхом укладання контракту про проходження військової служби та зарахування в списки особового складу збройних сил рф.

Окрім того, військовослужбовець Збройних Сил України Лабань І.П., маючи на меті ухилитися від військової служби в Збройних Силах України, не прибув з тимчасово окупованої території АР Крим у визначені пункти материкової частини України в період з 06 до 12 травня 2014 року всупереч Указу Президента України від 24.03.2014 №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та спільної директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України від 06.05.2014 № Д-1, а тому наказом командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України від 13.06.2014 № 72-ПМ був звільнений із займаної посади, наказом командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України від 13.05.2015 № 37-РС звільнений з військової служби та виключений зі списків особового складу Збройних Сил України.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, Лабань І.П., у невстановлений досудовим розслідуванням час з 2014 року і як мінімум по травень 2021 року, продовжив військову службу за контрактом у зс рф в в с. Щebetівка Феодосійського району АР Крим, а з травня 2021 року і по теперішній час проходить військову службу в рядах зс рф в м. Феодосія АР Крим.

Таким чином, громадянин України Лабань І.П., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим військовослужбовцям 114 артилерійського складу боєприпасів Військово-Морських Сил Збройних Сил України (військова частина А2327) невиконання вимог Конституції України, Військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги військовим формуванням російської федерації в окупації АР

Крим, чим завдав шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України.

Таким чином, Лабань Ігор Петрович підозрюється у тому, що він своїми вищеписаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 111 КК України.

**Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
майор юстиції**

Семенчук Марія Віталіївна

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор відділу нагляду за
додержанням законів регіональним органом безпеки
Хмельницької обласної прокуратури
« 3 » травня 2024 року**

Якушко Надія Анатоліївна

Підозрюваний: _____ Лабань Ігор Петрович
« _____ » ГОД. « _____ » ХВ. « _____ » _____ 2024 року

Захисник: _____
« _____ » ГОД. « _____ » ХВ. « _____ » _____ 2024 року

Підозрюваному роз'яснено його права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України:
Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній

стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Крім того, на всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____ **Лабань Ігор Петрович**

Повідомлення про підозру вручив, права та обов'язки роз'яснив:

Слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління Служби безпеки України
у Хмельницькій області
майор юстиції

Марія Віталіївна СЕМЕНЧУК